

ת"פ 54045/01/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אוסמה אבו גאנם- בעניינו בלבד,עבדאלה אבו אלטייף,ג'מיל אבו סייף

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 54045-01-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' אבו גאנם ואח'

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

1. אוסמה אבו גאנם- בעניינו בלבד

2. עבדאלה אבו אלטייף

3. ג'מיל אבו סייף

הנאשמים

גזר דין (בעניין הנאשם 1)

הנאשם, כבן 33, הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), התפרצות למגורים, לפי סעיף 407(ב) לחוק, וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק.

ביחד עם הנאשם נאשמו שניים נוספים, שהורשעו אף הם בעבירות. בנוסף הורשע אחד מהם גם בהפרעה לשוטרי.

תמצית העובדות היא כי ביום 20.1.14 בין השעות 8.00 עד 14.20 קשרו הנאשמים קשר לביצוע התפרצות לדירת מגורים ולשם כך הצטיידו מראש במפתח מותאם, כפפות גומי, כתובת מקום ההתפרצות המתוכנן, ורכב של הנאשם 1. במועד הקובע הגיעו הנאשמים ברכב לדירת המגורים של המתלונן. הנאשם 1 נשאר ברכב לשמור מפני אנשים המגיעים למקום. הנאשמים 2 ו-3 עלו לדירה, פתחו את הדלת באמצעות המפתח המותאם ונכנסו פנימה בכוונה לבצע גניבה. הנאשמים גנבו מן הדירה כספת מאולתרת מעץ ובה כסף מזומן בסך 3,575.60 ₪, שרשרת זהב עם תליון צלב משובץ אבנים, שרשרת זהב וכסף עם צלב, טבעת זהב, שעון יד מתוצרת בוס, 2 מחשבים ניידים, שעון יד מוזהב מתוצרת קורל, תיק ספורט, כרטיס תדלוק, בשמים, תכשיטים שונים, 300 ₪ במזומן.

לא גובשו הסדרי טיעון בעניין העונש, אך הוסכם כי יינתנו תסקירים בעניינם של הנאשמים, וכן חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השרות.

אציין כי ענייניהם של הנאשמים 2 ו-3 עודם תלויים, לאחר שהוריתי על מתן תסקירים משלימים, לאור אופק שיקומי אפשרי בעניינם.

אף בעניינו של הנאשם נתבקשתי לדחות הדין ולהורות על מתן תסקיר משלים, אך לנוכח הנסיבות כפי שיפורטו, לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשה, ובעקבות זאת נשמעו הטענות לעונש בעניינו.

התסקיר

הנאשם נשוי, אב לחמישה ועובד כאיש תובלה. לנאשם עבר פלילי ואף ריצה מאסר בפועל. בשיחה, הנאשם התבצר בעמדותיו ושלל מעורבות כלשהי במיוחס לו. כמו כן, שלל כל צורך לערוך שינוי או להשתלב בטיפול. הנאשם נקט הסתרה וטשטוש. בנוסף, לא הגיע לבדיקות שתן. ההתרשמות היא כי קיימים דפוסים עברייניים מופנמים והתנהלות בעייתית. הנאשם חשוף לסביבה עבריינית ומאופיין בעמדות נוקשות ותפיסות אנטי חברתיות הנותנות לגיטימציה להתנהלות עבריינית ושולית. מצד שני, קיימת יציבות תעסוקתית. בסיכום, השרות נמנע מהמלצה שיקומית, ומציין כי הנאשם בלתי מתאים לביצוע של"צ. ההמלצה היא להטיל עונש מוחשי לצורך הצבת גבול.

ניתנה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השרות, לפיה הנאשם נמצא מתאים.

טיעוני הצדדים

בתחילה עתר ב"כ הנאשם לדחיית הדין ומתן תסקיר משלים. נטען כי הנאשם אמר בשרות המבחן שלא ביצע את ההתפרצות, אך אינו מכחיש את חלקו בהסעת האחרים, וחלה אי הבנה בעניין עמדתו. נטען כי אמנם הנאשם לא הבין את הפסול במעשיו וצריך להסביר לו (כך מפי ב"כ), כי גם מי שמסיע את המתפרצים וממתין להם ברכבו הוא שותף להתפרצות, אך ראוי לתת לנאשם הזדמנות נוספת לקחת אחריות.

בהחלטה מנומקת, דחיתי את הבקשה למתן תסקיר משלים שכן לא שוכנעתי בשום אופן שחלה "אי הבנה" אצל הנאשם. הבעתי דעתי כי המדובר במי שלא נוטל אחריות, ואינו מעוניין בשינוי. לפיכך הוריתי כי יישמעו הטענות לעונש.

ב"כ התביעה טענה בדבר חומרת העבירה, והפנתה לעבר הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל הרשעות בעבירות נשק, חבלה כשהעבריין מזוין, וקשר לפשע. נטען כי המתחם ההולם בעבירות התפרצות למגורים נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, ואילו בעניינו המתחם מחמיר יותר, לנוכח קשירת הקשר, התכנון והביצוע בצוותא, באמצעות מפתח מותאם. לדעת התביעה המתחם ההולם בעניינו נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. בנוסף, הפנתה התביעה לתסקיר המשקף בעייתיות. בסיום טיעוניה עתרה התביעה לחילוט רכב התפוס בידה. התביעה הגישה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי המתחם שהציגה התביעה חמור מן המדיניות הנוהגת והראויה. נטען כי הנאשם אב לחמישה, ומאז ביצוע העבירה, לפני 3 שנים, נולד לו ילד. לדעת הנאשם שרות המבחן צייר אותו באור שלילי, כאילו הוא עבריין חמור, אך עברו הפלילי אינו מכביד עד כדי כך, והוא כן שיקם עצמו שהרי הוא עובד באופן מסודר. הנאשם אינו משתמש בסמים, ואי התייצבותו לבדיקות השתן נבעה מכך שהיה חולה. הנאשם כן נוטל אחריות לעבירה ומבין שלא נתן טרמפ לשותפיו באופן תמים, משום מה הוא לא הובן נכון בשרות המבחן. נטען כי חלקו של הנאשם הוא הפחות מבין הנאשמים. בנוסף, צוין כי הרכוש הגנוב הוחזר מיד, לכן הנזק אינו רב. בנוסף, הנאשם היה בתנאים מגבילים למשך תקופה ארוכה.

הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מצטער, ולא יחזור על הטעות הזאת. עוד אמר שיש לו 5 ילדים שהוא רוצה לגדלם.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להרחיב אודות חומרתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים. בע"פ 7453/08 מד"י נ' אאוזנה (31.12.08) נאמר:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי".

וברע"פ 3063/11 כהן נ' מד"י, נאמר:

ענישתו של המבקש בעבר לא הרתיעה אותו מביצוע עבירות נוספות, ועל כן אין מקום ליתן משקל של בכורה לשיקומו של המבקש מחוץ לכתלי הכלא. יתרה מכך, עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, יגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר.

ואכן, בתי המשפט מתייחסים בחומרה לעבירת ההתפרצות, ובעיקר כאשר מדובר בפריצה לביתו של אדם, כפי שעולה מן הדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 2966/13 נעמנה נ' מד"י (5.5.13) דובר במקרה דומה עד מאד לעניינו, שם קשרו שלושת הנאשמים קשר להתפרץ לדירת מגורים, כך ששניים ביצעו את ההתפרצות בפועל, והשלישי המתין ברכב. בסופו של יום לא נגנב דבר מן הדירה, אך נתפסו כלי פריצה רבים ברכב המילוט. בבית המשפט קמא נגזר עונשם של שני המתפרצים ל-11 חודשי מאסר, ואילו בעניינו של השלישי תוקן האישום לעבירת סיוע להתפרצות והחזקת כלי פריצה, והוא נדון ל-7 חודשי מאסר. כל הנאשמים ערערו על חומרת העונש. הנאשם השלישי שחלקו בעבירות היה דומה ביותר לעניינו, טען כי החל בהליך גמילה עצמאי (כמו בעניינו), וכי ראוי היה להסתפק בעבודות שרות, בין היתר לנוכח שהותו במעצר בית מעל שנה (כמו בעניינו), ולאור התסקיר שהמליץ להטיל של"צ (בשונה מעניינו). הערעור על חומרת העונש נדחה, ואזי פנו הנאשמים בבקשת רע"פ, שם נקבע:

לאחר שבחנתי את פסקי הדין של הערכאות הקודמות, הגעתי למסקנה, כי אין בעונש שהושת על המבקשים כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת, בעבירות מסוג זה. שתי הערכאות עמדו, הן על חומרת המעשים, שכללו תכנון מדוקדק וקפדני, והצטיידות בכלי פריצה רבים ומגוונים, והן על חומרת העבירה שעניינה התפרצות לדירה או לבית עסק. יפים לענייננו, הדברים שנאמרו בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה [פורסם בנבו] (31.12.2008).

ברע"פ 4156/13 בוחניק נ' מד"י (12.6.13), המדובר היה בנאשם שהתפרץ לדירת מגורים וגנב מתוכה רכוש וכסף רב. כשנעצר נתפסו על גופו סמים מסוכנים מסוג חשיש והרואין. בית משפט השלום גזר עליו מאסר בפועל למשך 7 חודשים, למרות קיומו של עבר פלילי מכביד, מתוך התחשבות בכך שהחל בתהליך גמילה, חודשיים לפני מתן גזר הדין. בבית המשפט המחוזי נקבע כי המתחם ההולם לעבירה נע בין 12-24 חודשי מאסר והוחמר העונש ל-14 חודשי מאסר. עונש זה אושר אף בבית המשפט העליון.

בעפ"ג (מרכז) 57513-07-15 זצני נ' מד"י (24.5.16) דובר בשני נאשמים שקשרו לפרוץ לדירת מגורים באמצעות מפתח מותאם. השניים הגיעו מצוידים בכלי הפריצה, אלא שבעל הדירה החליף צילינדר לאחר שחשד עלה אצלו, לפיכך נאשמו בקשירת קשר וניסיון התפרצות. בבית המשפט קמא נקבע מתחם הולם בין 12 ל-24 חודשי מאסר. נוכח עבר פלילי מכביד ותסקירים בעייתיים שהעריכו כי קיימת מסוכנות להישנות העבירות, הוטלו 12 חודשי מאסר. בערכאת הערעור אושר המתחם הנ"ל, ונדחתה הטענה להקלה בעונש בשל שהייה ממושכת בתנאים מגבילים. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל, הוא בתחתית המתחם ההולם, ואין לשנות ממנו.

בעפ"ג (ת"א) 17410-10-16 אזולאי נ' מד"י (9.1.17) קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת התפרצות שבוצעה בנסיבות שאינן חמורות במיוחד, נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר. קביעות דומות ניתן למצוא בעפ"ג (חי') 67510-12-15 חסאן נ' מד"י (25.2.16); עפ"ג (י-ם) 53376-02-13 טוויל נ' מד"י (3.7.13); ע"פ 38973-05-16 רחמני נ' מד"י (19.7.16).

ברע"פ 2037/08 באזוב נ' מד"י (25.5.08), דחה בית המשפט העליון בקשתו של נאשם לרשות ערעור על גזר דינו שבו הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, זאת למרות חרטתו, נסיבותיו האישיות הקשות, והיעדר עבר פלילי משמעותי.

ברע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מד"י (תקדין מיום 29.4.12) הותר ביהמ"ש העליון על כנה את הכרעת ביהמ"ש המחוזי שהטיל שנתיים מאסר והפעיל מע"ת למשך שנה.

ברע"פ 8519/11 ויצמן נ' מד"י (8.1.12), נדחה ערעורו של הנאשם על העונש שנגזר עליו ואשר עמד על 20 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 5090/13 חסן נ' מד"י (17.7.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, שעה שתלויים נגדו 3 מאסרים על תנאי בני הפעלה. הנאשם נדון ל-20 חודשי מאסר בפועל, ועונשו הוקל במעט בבית המשפט המחוזי. העונש אושר בבית המשפט העליון.

ברע"פ 4309/13 בלעום נ' מד"י (8.6.13), הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה וכן החזקת אבזר של תחמושת ונדון ל-10 חודשי מאסר. הנאשם ערער על חומרת העונש בשל העובדה שבעברו הרשעה יחידה ולא ריצה מעולם מאסר. ערעוריו נדחו בבית המשפט המחוזי והעליון.

ברע"פ 8671/12 אבו נ' מד"י (19.12.12), נדון הנאשם בבית משפט השלום ל- 10 חודשי מאסר בפועל, בגין התפרצות לדירה, הסתייעות ברכב לשם עבירה והחזקת סכין. בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו ל- **7 חודשי מאסר בפועל** בשל עקרון אחדות הענישה ובשים לב להליך גמילה שעבר ולעברו שאינו מכביד במיוחד. העונש אושר בבית המשפט העליון.

ברע"פ 3073/14 כחלון נ' מד"י (21.5.13), הורשע הנאשם בעבירות של קשר לפשע, התפרצות לדירה והחזקת כלי פריצה. מהדירה לא נגנב מאומה. לנאשם לא היה עבר פלילי מכביד ושרות המבחן התרשם כי תיקן את דרכיו ואינו זקוק לטיפול. בבית משפט קמא הוטלו **11 חודשי מאסר**, וערעורו לבית המשפט המחוזי, נדחה. בית המשפט העליון קבע כי לנוכח תהליך השיקום המוצלח שעבר ובשים לב לכך שלא נגנב דבר, העונש שהוטל מצוי ברף העליון של המתחם, אך אינו מצדיק התערבות.

בענייננו, הנאשם היה שותף לקשירת קשר לביצוע התפרצות לדירת מגורים, תוך הצטיידות בכלי פריצה, לרבות מפתח מותאם. כמו כן, הקושרים חילקו את התפקידים ביניהם, כך שתפקיד הנאשם היה להובילם אל המקום, להמתין להם ברכבו, ולמלט אותם עם הרכוש הגנוב. ואמנם, מטרת הקשר הוגשמה בכך שהושלמה ההתפרצות ונגנב רכוש רב.

אינני מקבלת את הטענה כאילו היה חלקו של הנאשם מצומצם משל הנאשמים האחרים, שכן הוא היה חלק מן המעגל הפנימי של מבצעי העבירה, השתתף בתכנונה, ומילא תפקידו באמצעות הרכב. בנוסף, הנאשם היה המבוגר שבחבורה, בעוד הנאשמים האחרים צעירים ממנו באופן משמעותי.

ב"כ הנאשם הגיש לעיוני את ע"פ 370/14 סלפיתי ואח' נ' מד"י (25.8.14), על מנת לתמוך בטענתו לפיה טיעוני התביעה מחמירים יתר על המידה, ולחזק עתירתו להטלת מאסר בעבודות שרות. לאחר שעיינתי באותה החלטה, אינני רואה בה תועלת בענייננו, ואין בה כדי ללמד על מתחם מקל יותר, שכן שם דובר בנאשם ללא כל עבר פלילי, אשר הביע חרטה. בעקבות האמור, המליץ שרות המבחן שלא להטיל עליו מאסר מאחורי סורג ובריח. למרבה הצער שונה עניינו של הנאשם דנן, אשר לא ניתנה המלצה חיובית בעניינו, בין היתר נוכח אי נטילת אחריות.

לצד האמור, מטיעוני ב"כ הנאשם עולה כי הרכוש הושב לבעליו בסופו של יום, ועניין זה צריך להילקח בחשבון, לקולא, הגם שההשבה לא נעשתה בשל חרטה הנאשם, אלא בשל לכידת הנאשמים.

אינני רואה לנכון להתחשב בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, הן משום שכתב האישום הוגש בתכופ לאחר מכן, והן משום שמרבית הדחיות נבעו מבקשות מצד ההגנה.

מכלול הנסיבות ומדיניות הענישה מובילים למסקנה כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי משמעותי. בשנת 2001 נדון בגין עבירת איומים' בשנת 2004 נדון בגין עבירות חבלה כשהעברין מזוין, קבלת חלקי רכב גנובים, קשר לפשע והחזקת נשק, והוטל עליו מאסר למשך 24 חודשים. בשנת 2007 נדון בגין החזקת נשק, והוטל עליו מאסר על תנאי.

כאמור לעיל, למרבה הצער לא נרתם הנאשם לתהליך משמעותי של שיקום, התבצר בעמדותיו, ונקט הסתרה וטשטוש. התרשמות שרות המבחן היא שהנאשם אוזח בתפיסות אנטי חברתיות הנותנות לגיטימציה לעבריינות. במצב זה, לא

קיימים שיקולי שיקום ממשיים.

מצד שני, הנאשם הוכיח באמצעות תלושי שכר שהגיש, כי קיימת אצלו יציבות תעסוקתית, וכך התרשם אף שרות המבחן.

לקולא אתחשב בכך שהנאשם היה נתון בתנאים מגבילים לתקופה ממושכת.

לדעתי, בסופו של יום, התוצאה אינה יכולה להיות כזו שלא תכלול עונש מאסר משמעותי, שכן עיקרון ההלימה מקבל את הבכורה בעניינו של הנאשם.

חילוט הרכב

בידי התביעה תפוס הרכב שבו הגיעו הנאשמים לדירת המתלונן ובו המתין להם. המדובר ברכב מאזדה 3 שנת ייצור 2009.

כמטעם התביעה העיד מר זוארץ, ממגרש המכוניות הייכל מוטורס חולון, שזומן בתור הבעלים הרשום, כדי למסור עמדתו בשאלת החילוט. מעדותו עלה כי ממנו רכש הנאשם את הרכב. לפי עדותו, הרכב נרכש בעסקת ליסינג וטרייד-אין, כששווי בעת הרכישה היה כ-69,000 ₪, וכיום שוויו כ-40,500 ₪. כיום עדיין נותר לנאשם חוב בסך 20,000 ₪.

על פי עובדות האישום, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהמדובר בחפץ שבאמצעותו בוצעה העבירה, שהרי הנאשם הביא את יתר הנאשמים לדירת המתלונן ברכב, והכנופיה נמלטה באמצעותו.

אינני מוצאת לנכון להעמיק בשאלת היחסים שבין הנאשם לבין הבעלים הרשום, ונדמה לי כי מעיקרו של הדין, אין ביתר החוב הקיימת כדי למנוע את חילוט הרכב, על פי הפסד"פ. ואולם, באתי לידי מסקנה שלא יהא זה מידתי להורות במקרה זה על חילוט הרכב, מכמה נימוקים אחרים: ראשית, יש לזכור כי בעניינם של הנאשמים 1 ו-3, אשר תלוי עדיין, לא תעמוד האפשרות לחילוט (לא נתפסו כלי רכב נוספים), למרות חלקם הארי של הנאשמים האחרים בעבירה. שנית, מסתבר כי שוויו של הרכב הוא בלתי מבוטל. במצב זה, על בית המשפט לנהוג זהירות ולבחון את השתלבות החילוט עם יתר רכיבי הענישה, לבל תיגרם הכבדה מעבר לנדרש (ע"פ 6234/03 מד"י נ' זיתאוו (9.3.05)). שלישית ועיקר, בעניינינו, הקשר בין הרכב לעבירות לא היה אמיץ ביותר, שהרי הרכב לא שימש לצורך ביצוע העבירה עצמה, כפי שאירע במקרים אחרים (ע"פ 4148/92 חוסין נ' מד"י (22.9.94); קדמי, על סדר הדין בפלילים, אוני' ת"א, 2008, חלק ראשון ב' עמ' 735).

בזכרנו כי חילוט הוא רכיב ענישתי לכל דבר וענין, והיות שיש בדעתי להטיל על הנאשם עונש מאסר משמעותי, אני סבורה כי יהא זה מידתי יותר להימנע מן החילוט. לצד זה, יוטל קנס כספי.

אשר על כן אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, מיום 20.1.14 עד 2.2.14.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.
- ג. פיצוי למתלוננים בסך 5,000 ₪, שישולם ב-3 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 1.3.17 ובכל 1 לחודש עוקב.

ד. קנס כספי בסך 10,000 ₪, או 90 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים ורצופים, החל מיום 1.5.17 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י' שבט תשע"ז, 06 פברואר 2017, במעמד הצדדים.